

Подъ това знаме се групираха всичкитѣ легкомисленни младежи, които пѣха „стани, стани юнакъ балкански! съ ржкодвижение, ходеха нарочно въ Романия да се фотографиратъ съ голъ ножъ въ уста, купуваха си (за белла) по една двѣ книжки, съ левче на коричката безъ да ги четжтъ разбира са, и пр. Отъ тѣхъ най много се пълнеше „Диаръ-бекиръ“.

Отъ 1872 — 1879 год. въ Диаръ-Бекиръ е имало около 150 — 200 души заточеници българе; всѣки единъ отъ тѣхъ е билъ тѣжжж прѣстѣжникъ, дълбоко замѣсенъ въ дѣлата на тайното българско съзаклятие. Само Дончо-брадата бѣ проведенъ на заточени; въ Диар-Бекиръ по голѣмъ „англшлжж“ (грѣшка) на търновскитѣ административно-сѣдебни власти; ето защо прѣдъ Диар-Бекирскитѣ мжченици автора трѣбваше шапка да снесе, и ниско да имъ се поклони!

На стр. 382 — 390 автора разказва житие — битието (биографията) на Ивана арабаджията. На отбѣлѣженитѣ нѣколко страници автора безъ мѣрка хвали, въ лицето ча Ивана арабаджията, прстотията, а осжжда учеността на недоученитѣ патриоти. На много мѣста автора го е прѣкачилъ: въ ума на простия и скроменъ работникъ, Иванъ арабаджията, автора е турилъ такива понятия, каквито могатъ да съществуватъ само въ умовѣ на просвѣтенитѣ патриоти. Иванъ арабаджията, (божемъ) казалъ: „слушамъ, прибави той, че вие Апостолите, сте говорили по селата, че сте водени отъ руския царя, казвали сте, че Сърбия и Ромѣния щѣли да ни испратятъ по нѣколко топове, щомъ сме дигнали възстанието, това спорѣдъ мене не е честно; нѣма успѣхъ тамъ, гдѣто има лжжа, употребена тя, съ каквато и да е цѣлъ; развращава се населението, като слуша, че други ще да се грижи за неговата сждбина, малко надѣжда ще да захване да възлага той на собственитѣ свои мишици“ (ст. 384 — 385).

Стр. 396 — 428 — съ особена услада се четатъ; на прѣдмѣтнитѣ страници автора съ особено въодушевление ни разказва за изрвата си срѣща съ Гавраилъ Хлзтовъ (Бенковски). Практическия умъ, рѣшителността и неуморимостта на Бенковски сж произвели